

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: M. P.**, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Luděkem Holánem, advokátem, se sídlem v Teplicích, Baarova 1594/16, proti **žalované: České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem v Praze 5, ul. Křížová č.p. 25, PSČ 225 08, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12.9.2011, č.j. „X“, o invalidní důchod,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 12.9.2011, č.j. „X“, o invalidním důchodu, **se pro vady řízení zrušuje** a věc se **vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 2 400,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, která byla podána v zákonem stanovené lhůtě, domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 12.9.2011, č.j. „X“, kterým byly zamítnuty námitky proti rozhodnutí žalované ze dne 14.4.2011, č.j. „X“. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo rozhodnutí žalované ze dne 14.4.2011 změněno tak, že:

„I. Účastníku řízení se od 5.2.2007 přiznává plný invalidní důchod podle ustanovení § 38 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění účinném do 31.12.2009. Plný invalidní důchod činí 9 366 Kč měsíčně.

II. Od 1.1.2008 účastníku řízení náleží podle ustanovení § 1 nařízení vlády č. 256/2007 Sb., o zvýšení důchodů v roce 2008, plný invalidní důchod ve výši 9730 Kč měsíčně.

III. Od 1.8.2008 účastníku řízení náleží podle ustanovení § 1 nařízení vlády č. 211/2008 Sb., o druhém zvýšení důchodů v roce 2008, plný invalidní důchod ve výši 10 200 Kč měsíčně.

IV. Od 1.1.2009 účastníku řízení náleží podle ustanovení § 1 nařízení vlády č. 363/2008 Sb., o zvýšení důchodů v roce 2009, plný invalidní důchod ve výši 10 554 Kč měsíčně.

V. Účastníku řízení se od 12.11.2009 odnímá plný invalidní důchod podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů.

VI. Účastníku řízení se od 12.11.2009 přiznává částečný invalidní důchod podle ustanovení § 43 odst. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění účinném do 31.12.2009, ve výši 6 570 Kč měsíčně.

VII. Podle ustanovení článku II bodu 8. věty druhé zákona č. 306/2008 Sb., kterým se mění zákon č. 155/1995 Sb., důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, se částečný invalidní důchod účastníka řízení považuješ 1.1.2010 za invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně. Invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně náleží ve výši 6 570 měsíčně.

VIII. Od 1.1.2011 účastníku řízení náleží podle ustanovení § 1 nařízení vlády č. 281/2010 Sb., o zvýšení důchodů v roce 2011, invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně ve výši 6 802 Kč měsíčně.“

V žalobě shrnul dosavadní průběh řízení a uvedl, že napadá všechny výroky rozhodnutí žalované, navíc žalovaná výroky II. až VIII. napadeného rozhodnutí opětovně rozhodovala o věcech, které již byly v minulosti pravomocnými rozhodnutími žalované upraveny. Ze samotného odůvodnění je zřejmé, že se napadené rozhodnutí opírá hlavně o posudek o invaliditě ze dne 25.7.2011, který vypracovala lékařka ČSSZ – Lékařské posudkové služby Ústí nad Labem. V této souvislosti odkázal žalobce na rozhodnutí ČSSZ, regionální oddělení lékařské posudkové služby pro Ústecký a Liberecký kraj, ze dne 19.9.2007, kterým bylo podle § 14 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) rozhodnuto o tom, že lékaři referátu lékařské posudkové služby ČSSZ Ústí nad Labem jsou z důvodu podjatosti vyloučeni z posuzování zdravotního stavu žalobce. I přesto následně rozhodovala osoba, která byla na základě tohoto rozhodnutí z rozhodování vyloučena. Z obsahu předmětného posudku a napadeného rozhodnutí nelze zjistit, jaký byl obsah hodnocených nálezů a jaké byly výsledky vlastního lékařského šetření, o které se posudek opíral a současně nelze zjistit, zda bylo vycházeno také ze záznamu o úrazu ze dne 21.3.2006, který je založen ve správním spise žalované. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí nevypořádala se znaleckým posudkem MUDr. R., který si nechal žalobce vypracovat na výzvu žalované a ze kterého vyplývá, že zdravotní stav žalobce lze hodnotit jako následek pracovního úrazu. K tomuto znaleckému posudku se nevyjadřuje ani posudek o invaliditě ze dne 25.7.2011. Z tohoto důvodu žalobce nesouhlasí se skutkovými zjištěními. Žalobce zejména nesouhlasí se závěrem žalované, že jeho invalidita nevznikla v souvislosti s úrazem dne 21.3.2006, nýbrž až v souvislosti s operací ze dne 5.2.2007. Žalobce poukázal dále na to, že ustanovení § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) neobsahuje členění na odstavce, ale pouze členění na písmena. Namítá, že invalidní důchod měl být žalobci přiznán podle § 38 písm. b) zákona o důchodovém pojištění, tj. následkem pracovního úrazu. Výrokem V. žalovaná zcela nesprávně odňala žalobci plný invalidní důchod od 12.11.2009, ačkoliv byl odňat již rozhodnutím žalované ze dne 10.2.2009, a to ode dne 10.3.2009. Toto rozhodnutí se stalo pravomocným a nebylo nikdy zrušeno. Ke dni 12.11.2009 tak žalobce nebyl již v plném invalidním důchodu, ale pouze v částečném. Tento výrok nelze přezkoumat, neboť v odůvodnění napadeného rozhodnutí není uvedeno na základě jakých podkladů žalovaná k tomuto závěru dospěla. Rozhodnutí žalované tak nesplňuje náležitosti požadované § 68 správního řádu. Napadeným rozhodnutím žalovaná v dané věci rozhodovala poté, co bylo rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20.12.2010, č.j. 42 Cad 259/2007-61, zrušeno rozhodnutí žalované ze dne 1.6.2007, č.j. „X“. Žalovaná se závazným právním názorem soudu neřídila a v napadeném rozhodnutí se nevypořádala s otázkami, které jí uložil soud ve svém rozsudku. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí není možné přezkoumat podklady pro jeho vydání ani úvahy, kterými se žalovaná řídila při jejich hodnocení. Žalovaná se vůbec v napadeném rozhodnutí nevypořádala se skutečností, proč je plný invalidní důchod přiznáván až od dne 5.2.2007.

Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě shrnula dosavadní průběh řízení a uvedla, že pro účely řízení o námitkách posuzuje ČSSZ zdravotní stav účastníka řízení, přičemž tyto úkoly plní lékař. Posudkem o invaliditě ze dne 25.7.2011 bylo zjištěno, že od 5.2.2007 do 11.11.2009 dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav odpovídá postižení uvedenému v kapitole XV., odd. F, položce 3, písm. d), přílohy č. 2 vyhl. č. 284/1995 Sb., tj. 70%. Míra poklesu schopnosti soustavné

výdělečné činnosti se ve smyslu § 6 odst. 4 a 5 citované vyhlášky nemění. Od 12.11.2009 do 31.12.2009 dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav odpovídá postižení uvedenému v kapitole XV., odd. F, položce 3, písm. d) přílohy č. 2 vyhl. č. 284/1995 Sb., tj. 50%. Míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti ve smyslu ustanovení § 6 odst. 4 a 5 citované vyhlášky se nemění. Od 1.1.2010 rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní činnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole XIII., odd. E, položce 1, písm. d) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 50%. Pracovní míra poklesu pracovní schopnosti se ve smyslu citované vyhlášky nemění. S ohledem na posudkový závěr ze dne 25.7.2011 nemůže žalovaná na napadeném rozhodnutí nic měnit a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Na vyjádření žalované reagoval žalobce replikou, v níž setrval na původních stanoviscích a uvedl, žaloba je důvodná, napadené rozhodnutí je vydáno v rozporu se zákonem, je zcela nepřezkoumatelné a žalovaná se při jeho vydání neřídila závaznými pokyny a právním názorem Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí dílu prvního hlavy druhé zák. č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Ačkoliv žalobce vyjádřil nesouhlas s projednáním věci bez jednání, soud shledal podmínky pro rozhodnutí věci bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., neboť žalobu shledal jako částečně důvodnou co do procesních námitek spočívajících v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.

Nejdříve je nutno uvést, že soud ve věci přiznání invalidního důchodu žalobci již jednou rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 20.12.2010, č.j. 42 Cad 259/2007-61, kterým žalobou napadené rozhodnutí žalované ze dne 1.6.2007, č.j. „X“, zrušil a vrátil jí věc k dalšímu řízení. Žalovaná se měla v dalším řízení vypořádat s tím, proč plný invalidní důchod přiznala žalobci od dne 5.2.2007, ačkoliv žalobce žádal o přiznání invalidního důchodu od 21.3.2006 v souvislosti s pracovním úrazem.

V nyní žalobou napadeném rozhodnutí žalovaná na str. 3 a 4 uvedla, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce je vertebrogenní algický syndrom, bederní páteře po operaci v oblasti čtvrtého a pátého bederního obratle ze dne 5.2.2007 s přetrvávajícím failed back surgery syndromem. Invalidita dle žalované nevznikla v souvislosti s úrazem ze dne 21.3.2006, ale až v souvislosti s operací ze dne 5.2.2007.

Soud má s ohledem na výše uvedené za to, že žalovaná dostatečně uvedla své závěry, na kterých založila okamžik vzniku invalidity žalobce tak, že jsou přezkoumatelné a naplnila tak povinnost, která jí byla uložena rozsudkem soudu ze dne 20.12.2012, č.j. 42 Cad 259/2007-61.

Rovněž soud neshledal důvodnou námitku, že ve věci rozhodoval vyloučený lékař posudkové služby. Usnesením ČSSZ, Lékařská posudková služba – regionální oddělení Severní Čechy, ze dne 19.9.2007, bez sp. zn., bylo rozhodnuto o tom, že lékaři referátu lékařské posudkové služby ČSSZ Ústí nad Labem se z důvodu podjatosti vylučují z řízení o posouzení zdravotního stavu žalobce, neboť vedoucí lékařka referátu lékařské posudkové služby Ústí nad Labem, MUDr. V., uvedla, že nesouhlasí se závěrem odborného posudku. Dle soudu se jím zřejmě myslí znalecký posudek MUDr. I. R. ze dne 28.8.2007, který si nechal žalobce zpracovat.

Posudek o zdravotním stavu ze kterého vycházela žalovaná ve svém prvostupňovém rozhodnutí ze dne 14.4.2011 byl vyhotoven již dne 28.2.2007, tedy před rozhodnutím o podjatosti. Posudek o zdravotním stavu (invaliditě) ze kterého vycházela žalovaná při vydání žalobou napadeného rozhodnutí, vyhotovila dne 25.7.2011 MUDr. E. V., posudkový lékař ČSSZ, lékařské posudkové služby, pracoviště pro námitkové řízení. Uvedený posudek tak zpracoval jiný posudkový lékař, než vyloučený lékař referátu lékařské posudkové služby ČSSZ Ústí nad Labem. V této souvislosti je možno odkázat na ustanovení § 88 odst. 7 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, které stanoví, že řízení o námitkách je vedeno odděleně od prvostupňového řízení. V daném případě je tak nutno nahlížet na lékaře určené pro námitkové řízení, jako na institucionálně oddělené osoby od lékařů posudkové služby posuzující zdravotní stav účastníků řízení v prvním stupni.

Rovněž soud nemá za to, že by výroky II. až V. žalobou napadeného rozhodnutí bylo nepřipustně rozhodováno opakovaně v téže věci. V daném případě je totiž nutno vzít v úvahu specifika řízení o důchodech, zejména ustanovení § 56 zákona o důchodovém pojištění. Ustanovení § 56 umožňuje rozhodnout o změně nároku na důchod či o změně výše důchodu ihned po zjištění skutečností, které změnu zakládají. V rámci řízení o změně důchodu může být tedy změněna nejen výše, ale změna se může dotýkat i otázky samotného nároku na důchod nebo provádění jeho výplaty, aniž by muselo být předchozí rozhodnutí zrušeno. V daném případě tak žalovaná opřela své výroky uvedené pod body II. až V., jakož i další výroky žalobou napadeného rozhodnutí, o zjištění posudkové lékařky MUDr. E. V. v jejím posudku o invaliditě ze dne 25.7.2011 a změnila tak předchozí rozhodnutí o nároku i výši přiznaného důchodu v souladu se zákonem o důchodovém pojištění.

Soud se dále k tvrzené nepřezkoumatelnosti odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí i posudku ze dne 25.7.2011 zabýval tím, zda žalobou napadené rozhodnutí splňuje nároky, které jsou na něj jako na správní rozhodnutí kladeny.

Soud přitom vycházel z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, z níž mimo jiné vyplývá, že s účinností od 1.1.2010 je řízení o důchodových nárocích účastníků dvoustupňovým správním řízením, a proto není žádného důvodu na rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení o důchodových věcech jako rozhodnutí o opravném prostředku neklást stejné požadavky na jasnost, srozumitelnost a úplnost odůvodnění správního rozhodnutí jako v ostatních věcech. V případě rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve věcech důchodového pojištění správní soudy obvykle slevují z požadavků, které jinak mají na obsah odůvodnění správních rozhodnutí, při vědomí dostatečné opory skutkových podkladů v obsahu spisu. Jinak tomu je u rozhodnutí o námitkách, na jehož odůvodnění jsou pochopitelně také kladeny vyšší nároky. Neúplné a nepřesvědčivé posouzení rozhodujícího zdravotního postižení v dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu, jímž žalobce trpěl ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí, je třeba považovat za vadu řízení, která mohla mít za následek nesprávné stanovení míry poklesu pracovní schopnosti (srov. rozsudky NSS ze dne 25.9.2003, 4 Ads 13/2003, ze dne 7.9.2011, 6 Ads 99/2011; ze dne 15.2.2012, 6 Ads 8/2012, www.nssoud.cz).

Již v předchozím řízení vedeným jak žalovanou, tak následně ve věci vedenou před soudem pod sp. zn. 42 Cad 259/2007, se žalobce domáhal toho, že jeho invalidita je způsobena pracovním úrazem ze dne 21.3.2006 a toto své tvrzení dokládal znaleckým posudkem MUDr. I. R. ze dne 28.8.2007. Na těchto svých tvrzeních setrval i v nyní vedeném soudním řízení. S ohledem na v námitkách tvrzenou celkovou nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí ze dne 14.4.2011 a nesplnění povinností uložených soudem, lze mít bezpečně za to, že žalobce se od svých stanovisek ani v řízení, které je nyní předmětem soudního přezkumu neodchýlil.

Žalovaná měla k dispozici jak znalecký posudek předložený žalobcem, tak záznam o úrazu ze dne 21.3.2006, avšak jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, zejména z výčtu rozhodujících podkladů o zdravotním stavu žalobce zachyceného v žalobou napadeném rozhodnutí,

tak z výčtu rozhodujících podkladů uvedeného v posudku o invaliditě ze dne 25.7.2011, jenž byl zcela evidentně rozhodujícím podkladem napadeného rozhodnutí, se znaleckým posudkem žalobce nebylo vůbec pracováno a nebyl ani v uveden v podkladech rozhodnutí. V uvedeném posudku žalované ze dne 25.7.2011 je sice uvedeno, že žalobci bylo opakovaně vysvětleno, že invalidita není v souvislosti s úrazem, že posuzovaný byl dle dostupné zdravotnické dokumentace od mládí dlouhodobě sledován a léčen pro bolesti v zádech, avšak není konkrétně uvedeno, z jakých zpráv či jiných dokladů je tento závěr vyvozen. Tento deficit se pak promítá i do žalobou napadeného rozhodnutí. Na žalobcem předložený znalecký posudek reagují pouze posudky posudkových komisí MPSV ze dne 16.1.2009 a ze dne 3.6.2009, jež si nechal již v předchozím řízení zpracovat soud a které jsou sice součástí správního spisu, avšak nebyly zahrnuty ani do podkladů posudku ze dne 25.7.2011, ani do samotného žalobou napadeného rozhodnutí. Soud je tak nucen konstatovat, že žalovaná ve svém rozhodnutí zcela pominula vypořádat se s důkazem předloženým žalobcem, a to se znaleckým posudkem MUDr. R.. Dále lze konstatovat, že stejným deficitem trpí i posudek MUDr. V. ze dne 25.7.2011, který rovněž nijak nereagoval na předložený znalecký posudek a ani nezdůvodnil řádně své závěry o vzniku invalidity, resp. z jakých konkrétních dokladů vyvozuje, že žalobce trpěl bolestmi zad již v mládí a tyto jsou příčinou jeho invalidity.

Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11.8.2004, 5 A 48/2001, www.nssoud.cz, pokud spis obsahuje podklady pro rozhodnutí, jejichž obsahem jsou protichůdná sdělení příslušných orgánů, a správní orgán v odůvodnění rozhodnutí nevyloží, které podklady vzal v úvahu jako podklady pro své rozhodnutí a které vyloučil a proč, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.]. Uvedený právní závěr lze vztáhnout i na nyní projednávaný případ, neboť žalovaná nemůže pominout některé podklady, v tomto případě znalecký posudek, podporující tvrzení žalobce, aniž by se k němu vyjádřila a podrobně vyložila, proč ho nepovažuje za relevantní pro dané rozhodnutí.

S ohledem na vše, co bylo uvedeno shora, dospěl soud k závěru, že žaloba je částečně důvodná.

Soud proto napadené rozhodnutí pro vady řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. podle ust. § 78 odst. 1, odst. 4 s.ř.s. zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení, neboť její rozhodnutí je zatíženo nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Vzhledem k tomu, že jde o vadu odstranitelnou v řízení o námitkách tím, že bude posudek o invaliditě doplněn a rovněž tak budou rozšířeny úvahy žalované v rozhodnutí o námitkách, ponechal soud prvostupňové rozhodnutí ze dne 14.4.2011 nedotčeno. Podle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. přitom platí, že pokud soud zruší rozhodnutí správního orgánu, je správní orgán v dalším řízení vázán právním názorem soudu.

Právní zástupce žalobce uplatnil právo na náhradu nákladů řízení v celkové výši 9 600,- Kč za čtyři úkony právní služby, a to převzetí věci, námitky proti rozhodnutí ČSSZ, žalobu a vyjádření ze dne 16.2.2012. Soud nemohl akceptovat takto vymezené úkony právní služby, neboť podle § 60 odst. 1 s.ř.s. lze přiznat právo na náhradu nákladů řízení jen za řízení před soudem. Z tohoto důvodu neakceptoval jako úkon ve věci podání námitek proti rozhodnutí ČSSZ, neboť byly podány ve správním řízení. Dále právní zástupce žalobce opomněl, že se jedná o důchodovou věc, ve které je podle § 9 odst. 2 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném do 31.12.2012 (dále jen „advokátní tarif“) tarifní hodnotou částka 1000,- Kč a nikoliv 25 000,- Kč, od níž se odvíjí i výše odměny za úkon právní služby.

Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, a proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil žalované povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 2 400,- Kč, která se skládá z částky 1500,- Kč za tři úkony právní služby poskytnuté právním zástupcem Mgr. Luděkem Holánem po 500,- Kč, a to za převzetí a přípravu zastoupení, sepsání žaloby a repliku k vyjádření žalovaného podle § 7, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. a), d) advokátního tarifu. Dále se celková částka náhrady nákladů řízení sestává

z částky 900,- Kč za s tím související 3 režijní paušály po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. O soudním poplatku soud nerozhodoval, neboť řízení je od soudního poplatku osvobozeno.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 11.1.2013

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kubová